

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2022/043 van:

mevrouw XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht ambulante behandeling bij FACT Gestel/Strijp, onderdeel van GGzE, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 17 juni 2022 een klaagschrift, eveneens gedateerd op 17 juni 2022, van mevrouw XXXX, hierna te noemen klaagster.

De klacht richt zich volgens het klaagschrift tegen de beslissing om aan klager verplichte zorg te verlenen in de vorm van het toedienen van medicatie.

Klager heeft zich laten bijstaan door mevrouw XXXX, patiëntenvertrouwenspersoon.

De klachtencommissie ontving op 1 juli 2022 een verweerschrift, eveneens gedateerd op 1 juli 2022, van de heer XXXX, hierna te noemen verweerder.

Uit het verweerschrift blijkt dat er geen beslissing is genomen om verplichte zorg te verlenen. Omdat er geen beslissing is genomen om verplichte zorg te verlenen heeft de klachtencommissie, met instemming van klaagster en verweerder, ervoor gekozen om de klacht schriftelijk, zonder mondelinge behandeling, te behandelen.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich op:

- de beslissing om aan klager verplichte zorg te verlenen in de vorm van het toedienen van dwangmedicatie.

3. De feiten

De Rechtbank Oost Brabant heeft op 21 december 2021 een machtiging tot het verlenen van verplichte zorg verleend ten aanzien van klaagster. Deze machtiging geldt tot en met 21 december 2022.

Sinds 7 juni 2022 is klaagster met ontslag gegaan vanuit de kliniek. Haar behandeling is in ambulante setting voortgezet.

4. Standpunt van klager

Klaagster geeft aan dat ze dwangmedicatie toegediend krijgt: één keer per maand een depot (400 mg Abilify) en dagelijks Haldol en Tegretol. Toen klaagster het depot weigerde en zich verzette, werd het toch onder dwang gezet. Klaagster weet niet of zij toen een beslissing uitgereikt heeft gekregen waarin de zorgverantwoordelijke de aanzegging deed om dwangmedicatie toe te dienen.

Klaagster geeft aan dat ze geen medicatie meer wil, omdat het haar niet helpt. Ze krijgt teveel bijwerkingen, waardoor ze niet meer goed kan functioneren. Ze is afgevlakt en kan niet meer slapen. Klaagster is van mening dat de medicatie haar niet helpt. Ze functioneert goed en houdt haar zaakjes (zoals het huishouden en goede zelfzorg) goed bij. Hierin heeft zij geen ondersteuning nodig. Ook geeft ze aan dat ze goed voor zichzelf kan opkomen. Er is volgens klaagster geen gereede grond om nog langer (dwang)medicatie toe te dienen.

5. Standpunt van verweerder

Verweerder geeft aan dat er formeel geen sprake is van verplichte toediening van medicatie. Tijdens de behandeling van klaagster in ambulante setting wordt namelijk geen medicatie onder dwang toegediend. Mocht klaagster besluiten om te stoppen met depotmedicatie, kan er besloten worden om over te gaan op opname in de kliniek binnen een verplicht kader, maar dat is op dit moment niet van toepassing.

De afgelopen jaren is klaagster meerdere malen (gedwongen) opgenomen geweest met een manisch toestandsbeeld, waaraan steeds een periode voorafging waarbij zij medicatie weigerde en er sprake was van middelenmisbruik. Er was in deze perioden sprake van vervuiling van de woonomgeving en onvoldoende zelfzorg. In deze fase haalde klaagster daklozen en drugsgebruikers in huis die voor veel overlast zorgden voor klaagster zelf en haar omgeving. Dit heeft er verschillende keren toe geleid dat de politie heeft moeten intervensiëren en individuen uit huis heeft moeten verwijderen, omdat dat klaagster zelf niet meer lukte.

Verweerder geeft aan dat klaagster het risico loopt om dakloos te worden op het moment dat haar huis onbewoonbaar verklaard wordt door stelselmatige overlast. Haar huis is een gebruikerslocatie geworden voor mensen uit het drugsmilieu, die klaagster weten te vinden en misbruik maken van de situatie. Volgens verweerder is klaagster onvoldoende in staat om voor zichzelf op te komen en haar zaken op orde te houden wanneer zij stopt met medicatiegebruik en er weer een manisch toestandsbeeld ontstaat. Medicatie is noodzakelijk om stabiliteit te kunnen behouden. Klaagster is reeds gestopt met de inname van de voorgeschreven orale medicatie. Tot nu toe heeft klaagster het depot nog wel geaccepteerd.

Verweerder verzoekt de klachtencommissie om de klacht ongegrond te verklaren.

6. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat voor het verlenen van verplichte zorg aan klaagster een zorgmachtiging is verleend op 21 december 2021, geldend tot en met 21 december 2022. In de zorgmachtiging zoals die voor klaagster is verleend, is opgenomen dat aan klaagster onder meer als verplichte zorg kan worden verleend; het toedienen van medicatie, alsmede het verrichten van medische controles of andere medische handelingen en therapeutische maatregelen, ter behandeling van een psychische stoornis, ter behandeling van een somatische aandoening.

Klaagster klaagt over de beslissing om aan klaagster verplichte zorg te verlenen in de vorm van het toedienen van medicatie. Omdat er een sprake is van een klacht over het verlenen van verplichte zorg in de vorm van de toediening van medicatie, en er daardoor sprake is van een klachtgrond uit artikel 10:3 Wvvgg, is de klachtencommissie in principe bevoegd om de klacht van klaagster te beoordelen. Echter, klaagster ontvangt ten tijde van de behandeling van de klacht behandeling in ambulante setting. Medicatie wordt in de ambulante setting niet onder dwang toegediend, waardoor er ook geen sprake is van een beslissing om verplichte zorg te verlenen.

7. De beoordeling van de klachten

Naar aanleiding van het verweerschrift van verweerder is gebleken dat er geen sprake was van een beslissing om aan klaagster verplichte zorg te verlenen in de vorm van het toedienen van medicatie. Dat er geen beslissing is genomen om medicatie toe te dienen wordt erkend door klaagster.

Omdat geen beslissing werd genomen om klaagster verplichte zorg te verlenen, kan de klachtencommissie ook niet tot een oordeel komen over een dergelijke beslissing. Een cliënt, diens vertegenwoordiger of een nabestaande kan op grond van artikel 10:3 Wvvgg slechts een klacht indienen over een reeds genomen beslissing om verplichte zorg te verlenen. Daarom dient de klacht ongegrond verklaard te worden.

8. Beslissing

De klachtencommissie verklaart de klacht over:

- de beslissing om aan klager verplichte zorg te verlenen in de vorm van het toedienen van medicatie; **ONGEGROND**

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 7 juli 2022 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer mr. XXXX, voorzitter, en de leden de heer XXXX, psychiater, en mevrouw XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, plaatsvervangend secretaris.